

Sygn. akt II AKa 85/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Anna Nowakowska (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora – Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2021 r.

sprawy z wniosku D. D. (1)

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 grudnia 2020r. sygn. akt VIII Ko 74/20

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 85/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2020r., sygn. akt VIII Ko 74/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

#w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	I. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.: 1. art. 552 § 4 k.p.k. poprzez błędne i niezasadne przyjęcie, że tymczasowe aresztowanie D. D. (1) w okresie od 18 czerwca 2015r. do 1 września 2015r. nie było niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., podczas gdy niewątpliwą niesłuszność tymczasowego aresztowania, w razie skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ustala się nie z punktu widzenia momentu jego zastosowania, ale – poprzez pryzmat końcowego rozstrzygnięcia w sprawie, w której było zastosowane; 2. art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950r. (Dz. U. 1993 Nr 61, poz.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

284) poprzez błędne przyjęcie, że skorzystanie przez Sąd rozpoznający sprawę D. D. z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i w efekcie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania powoduje, że nie można w jego przypadku mówić o niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniu, albowiem wnioskodawca w czasie orzekania w przedmiocie tymczasowego aresztowania stał pod zarzutem zbrodni, który wówczas został należycie uprawdopodobniony, a zatem – zdaniem Sądu I instancji – tymczasowe aresztowanie nie było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy okoliczność skorzystania przez Sąd (wydający wyrok wobec D. D.) ze swojego dyskrejonalnego uprawnienia do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary nie może zostać – w świetle uchwały SN z 15 września 1999r. (I KZP 27/99, publ. OSNKW 1999 nr 11-12, poz. 72, str. 43) – uznana za podstawę stwierdzenia, że tymczasowe aresztowanie było słuszne i zasadne, w szczególności w niniejszej sprawie, albowiem o okolicznościach, które stały się podstawą nadzwyczajnego złagodzenia kary (przewóz oleju konopnego z pobudek humanitarnych, jako środka leczniczego dla umierającej matki) wnioskodawca mówił od pierwszego przesłuchania oraz przed Sądem rozpoznającym wniosek o tymczasowe aresztowanie, a więc okoliczności te były wówczas Sądowi znane, a zatem powinny zostać wzięte pod uwagę przy rozpoznaniu wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, co - w przekonaniu pełnomocnika wnioskodawcy -

wzmacnia argumentację za koniecznością uznania tego tymczasowego aresztowania za niewątpliwie niesłuszne;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na:

1. zaniechaniu ustalenia przez Sąd I instancji, że

powodem skorzystania przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do D. D. był fakt, iż wnioskodawca pomimo tego, że dopuścił się wewnątrzspółnotowego nabycia oleju konopnego zawierającego THC, to miał on zostać użyty wyłącznie jako środek leczniczy w stosunku do jego umierającej matki M. D., która była wówczas w stanie paliatywnym z uwagi na ciężki przebieg choroby nowotworowej, a okoliczność ta była znana Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze stosującemu tymczasowe aresztowanie, jak również Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze, który utrzymał w mocy postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy, skoro zaś motywacja D. D. uzasadniała zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, winna być również wzięta pod uwagę przy ocenie zasadności zastosowania tymczasowego aresztowania, chociażby przy ocenie przesłanki realnie grożącej mu surowej kary bezwzględnego pozbawienia wolności, w szczególności, że zarówno Prokurator, jak i Sądy znały tę motywację od chwili zatrzymania, co oznacza, że Sąd I instancji w niniejszej sprawie winien tę okoliczność uznać za przemawiającą za uznaniem,

	że tymczasowe aresztowanie było wobec wnioskodawcy oczywiście niesłuszne; 2. zaniechaniu ustalenia przez Sąd I instancji zaistnienia krzywdy po stronie wnioskodawcy związanej z zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania, pomimo tego, że jej wystąpienie nie budzi żadnych wątpliwości w realiach tej sprawy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Dokonując oceny podniesionych zarzutów Sąd Apelacyjny nie podzielił ich zasadności. Ani zarzuty obrazy przepisów postępowania, ani błędu w ustaleniach faktycznych, który jest konsekwencją tych błędów i przez który miał być zrealizowany obowiązek zawarty w art. 438 pkt 2 k.p.k. - wykazania wpływu obrazy przepisów procedury karnej na treść wyroku, nie znalazły akceptacji sądu odwoławczego. Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny. Zostały przeprowadzone wszystkie dowody niezbędne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i ustalenia prawdy materialnej. Sąd I instancji, stosownie do wymogu określonego w art. 410 k.p.k., ujawnił w toku rozprawy głównej całość materiału dowodowego. Jednocześnie Sąd Okręgowy w sposób przekonujący, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy,		

wskazując które z dowodów są wiarygodne i w jakiej części, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku.

Odnosząc się do zarzutu pełnomocnika wnioskodawcy dotyczącego obrazu przepisu art. 552 § 4 k.p.k. należy stwierdzić, że nie jest on zasadny.

Słusznie Sąd Okręgowy oddalił wniosek D. D. (1) o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 18 czerwca 2015r. do dnia 1 września 2015r. w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Jeleniej Górze o sygn. akt V Ds. 52/15/Sp (następnie przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze o sygn. akt III K 70/17), uznając, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w tym okresie nie było „niewątpliwie niesłuszne” w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. Punktem wyjścia dla poczynionych ustaleń było odniesienie zasadności roszczenia do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie – w tym wypadku był to wyrok skazujący. Tymczasowe aresztowanie zostało zastosowane wobec D. D. w związku z podejrzeniem popełnienia zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który to czyn został wówczas należycie uprawdopodobniony i za taki czyn został ostatecznie skazany. Tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 20 czerwca 2015r. w sprawie Kp 497/15, na mocy którego zastosowano wobec wnioskodawcy tymczasowe aresztowanie, było poddane kontroli instancyjnej. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w sprawie VI

Kz 197/15 skorygował jedynie termin stosowania tymczasowego aresztowania do dnia 16 września 2015r. Sąd Okręgowy potwierdził także wystąpienie przesłanek szczególnych z art. 258 k.p.k. oraz prawidłowego stosowania przepisów rozdziału 28 k.p.k.

Przywołane przez obrońcę orzecznictwo i piśmiennictwo, nie odnoszą się do okoliczności z jakimi mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Dotyczą one sytuacji niesłusznego stosowania tymczasowego aresztowania, czego Sąd badając okoliczności przedmiotowej sprawy, nie stwierdził.

Z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.09.1999r. I KZP 27/99 wynika, że „...niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejznanego) powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego rozstrzygnięcia...”, zaś w dalszej części tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że: „...Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą tylko za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Z tej bowiem normy wynika logicznie, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za każde niesłuszne tymczasowe aresztowanie, a jedynie za takie, które ponadto jest niewątpliwie niesłuszne...”. Z analizy dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę i zebranych w tym postępowaniu wynika, że

zastosowany w przedmiotowej sprawie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, nie był nawet niesłuszny, a tym bardziej nie stwierdzono wysokiego stopnia owej niesłuszności, to jest że było ono „niewątpliwie niesłuszne”, a tylko takie rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. Oceny tej nie może podważyć podnoszona przez skarżącego okoliczność, że humanitarne pobudki działania oskarżonego były znane organom ścigania od chwili zatrzymania. Faktem jest, że takie twierdzenia wynikały m.in. z wyjaśnień podejrzanego D. D., nie można jednak pomijać tej oczywistej okoliczności, że wyjaśnienia te wymagały zweryfikowania, poprzez przeprowadzenie stosownych czynności w śledztwie. Stąd na pewnym etapie postępowania przygotowawczego, Prokurator uchylił stosowanie tymczasowego aresztowania przed upływem czasu jego trwania ustalonego przez Sąd. Nie oznacza to jednak, że w czasie jego trwania było ono niesłuszne czy „niewątpliwie niesłuszne” w rozumieniu art. 554 § 4 k.p.k. W konsekwencji D. D. został uznany winnym i skazany prawomocnym wyrokiem za zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tak samo nie rodzi odpowiedzialności finansowej Skarbu Państwa skorzystanie przez Sąd orzekający z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 k.k., które pozwoliło na orzeczenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia - tj. kary 1 roku pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 2 lat próby, oraz kary 180 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, na poczet której Sąd zaliczył okres

jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 czerwca 2015r. do dnia 1 września 2015r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Mając na uwadze, że wniosek o zadośćuczynienie został przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. a contrario i art. 554 § 4 k.p.k. oddalony w całości, oczywistym jest, że nie ma możliwości badania zasadności żądanej kwoty zadośćuczynienia.

Reasumując, w ocenie Sądu Odwoławczego, przedmiotowa apelacja ma charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami i ocenami poczynionymi przez Sąd I instancji i w żaden sposób nie może ich podważyć. Stanowisko Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie w istocie mogłoby się sprowadzić do powtórzenia rozważań przedstawionych przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to jest wystarczająco szczegółowe, uwzględnia także zasady logiki i doświadczenia życiowego, co powoduje, że zawarte tam ustalenia i oceny są w pełni trafne, a Sąd Odwoławczy w całości je akceptuje. Nadmienić należy, że przecież Sąd Odwoławczy nie proceduje w oderwaniu od akt sprawy.

Wniosek

Tożsamy jak w punkcie 1

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ponieważ zarzuty przedstawione w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy okazały się niezasadne – w konsekwencji wnioski środka odwoławczego - o zmianę skarżonego wyroku ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, nie zostały uwzględnione.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok oddalający wniosek o zadośćuczynienie w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania w mocy wyroku są tożsame z tymi dla których zarzuty apelacyjne zostały uznane za niezasadne w części 3 uzasadnienia.	

Ponadto Sąd Apelacyjny nie stwierdził z urzędu istnienia podstaw do uchylenia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia, tj. przesłanek określonych w art. 439 i 440 k.p.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. postępowanie uregulowane w rozdziale 58 k.p.k. jest wolne od kosztów sądowych, wobec czego wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Jerzy Leder Anna Nowakowska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2021r. sygn. akt VIII Ko 74/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana